

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem Advokátní kanceláře Dohnal & Bernard, s. r. o., se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2014, č. j. 31 A 70/2013 - 103,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 31. 10. 2014, č. j. 31 A 70/2013 - 103, zastavil podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o žalobě J. D. proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 10. 2013, č. j. 1552/560/13, 60107/ENV/13, sp. zn. OO/15/2013, (výrok I.), uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.570 Kč k rukám Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta (výrok II.) a posléze rozhodl o vrácení poměrné části zaplaceného soudního poplatku žalobci ve výši 2.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (výrok III.).

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobce vzal dne 27. 10. 2014 zpět svou žalobu proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 10. 2013, č. j. 1552/560/13, 60107/ENV/13, sp. zn. OO/15/2013, kterým bylo zamítnuto jako nepřijatelné odvolání žalobce a A. P. proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15. 3. 2013, č. j. KUJI 5348/2013 OZP 130/2013 Hab, jímž bylo k žádosti subjektu RODOS kovo, s. r. o. vydáno povolení provozu pro dva stacionární zdroje znečišťování ovzduší – lisování reaktoplastů a ruční tryskání vylisků, a dovedl také důvody, pro které tak žalobce učinil.

Je tomu tak proto, že ještě před rozhodnutím správního soudu o podané žalobě došlo k plnému uspokojení žalobce. Stalo se tak s účinky ke dni 14. 10. 2014, kdy po rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4791/M/14, 68630/ENV/14, sp. zn. R/3053, o zamítnutí rozkladu společnosti RODOS kovo, s. r. o., a potvrzení rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 1. 2014, č. j. 30/560/14, 519/ENV/14, sp. zn. OO/20/2013, nabylo právní moci toto posledně uvedené rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15. 3. 2013, č. j. KUJI 5348/2013 OZP 130/2013 Hab, a věc vrácena tomuto orgánu k novému projednání. Nad rámec důvodů, které vedly k zastavení řízení (zpětvzetí žaloby), krajský soud ve svém usnesení ještě uvedl, že pokud by řízení nezastavil již podle

ust. § 47 písm. a) s. ř. s., musel by tak následně učinit podle § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení žalobce (§ 62 s. ř. s.). O nákladech řízení proto rozhodl podle ust. § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s., neboť přihlédl k přípisu žalobce, že vzal zpět svou žalobu pro pozdější chování žalovaného. Za tohoto stavu má pak žalobce právo na náhradu nákladů řízení, které krajský soud vyčíslil částkou 21.570 Kč.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále také „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel nejprve ve své kasační stížnosti předestřel skutkové okolnosti projednávané věci. Napadenému usnesení krajského soudu především vytýká, že vychází z nesprávně zjištěných skutečností, je nepřezkoumatelné a porušuje právo na spravedlivý proces. Tyto vady jsou i důsledkem nepředvídatelného rozhodování krajského soudu. Správní soud nepřipadně zaměnil jednotlivá rozhodnutí správních orgánů a vyvodil z nich vadné právní závěry. Krajský soud se evidentně mylně domnívá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2014, č. j. 30/560/14, 519/ENV/14, sp. zn. OO/20/2013 (dále také „zrušující rozhodnutí“) ve správním přezkumném řízení bylo zrušeno i žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 10. 2013, 1552/560/13, 60107/ENV/2013. Tak tomu ale není. Žalobou napadené rozhodnutí stále existuje, je platné a účinné. Nemohlo tak v žádném případě - ani pojmově ani fakticky - dojít k uspokojení žalobce. Postup dle ust. § 62 odst. 4 s. ř. s. proto nebyl na místě. Podstatou sporu mezi účastníky byla stále pouze otázka účastenství žalobce ve správním řízení. Usnesení krajského soudu je vybudováno na vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu. Krajský soud nepřijatelně zaměňuje důvody pro zastavení řízení s důvody pro aplikaci § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Nesprávné a nepravdivé je pak tvrzení krajského soudu, že mu stěžovatel sdělil, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno (toto rozhodnutí ve skutečnosti ale zrušeno nebylo). Takové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i pro nedostatek skutkových důvodů. Nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu svědčí i obsáhlá citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, neboť krajský soud blíže nevysvětlil, jaký význam má převzatá pasáž pro jeho rozhodnutí.

Stěžovatel je tak přesvědčen o tom, že ze soudního spisu nevyplývá žádný důvod pro žalobcem navrhovanou aplikaci ust. § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Z tohoto důvodu mu měl nejprve krajský soud umožnit, aby se vyjádřil k uplatněným návrhům (zpětvzetí žaloby). Teprve potom mohl správní soud řízení zastavit. Pokud však nebyl vůbec obeznámen s obsahem podání žalobce ze dne 27. 10. 2014, jedná se o vadu řízení před správním soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Tímto postupem byla narušena rovnost účastníků řízení a princip legitimního očekávání. V postupu krajského soudu lze tak shledávat prvky libovůle a nahodilosti soudního rozhodování. Pro přiznání náhrady nákladů řízení je také nezbytná důvodnost podané žaloby, o které však v projednávané věci nelze vůbec hovořit. Z těchto důvodů má za to, že nebyly splněny předpoklady pro aplikaci ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, proto dovozuje přípustnost podané kasační stížnosti, neboť ta podle něho nesměruje výhradně proti výroku soudu o nákladech řízení.

Žalobce se k podané kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil, ač s ní byl řádně obeznámen.

Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, směřujícím proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. Jako taková umožňuje, aby v kasačním řízení před Nejvyšším správním soudem mohly být posouzeny jen nejzávažnější případy nezákonností v oblasti správního soudnictví. Mezi takové případy, kdy je kasační stížnost připuštěna, však nepatří případy zahrnuté mimo jiné

pokračování

i pod ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., které lze svou povahou považovat za bagatelní. Nejvyšší správní soud tedy před vyřízením kasační stížnosti žalovaného musel nejprve uvážit otázku přípustnosti podané kasační stížnosti.

Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

Otázkou přípustnosti takové kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval již dříve.

Bylo tomu tak především v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, které bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2116/2010, ve kterém rozšířený senát judikoval, že: „*Ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního, se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení*“. Podle právního názoru vysloveného v tomto usnesení český zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kde Nejvyšší správní soud skutečně přezkoumává výrok o věci samé. Ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení.

Z preambule kasační stížnosti (čl. II.) vyplývá, že tímto mimořádným opravným prostředkem stěžovatel formálně napadá usnesení krajského soudu v celém rozsahu včetně jeho odůvodnění (výroky I., II., i III.) a že žádá i zrušení napadeného usnesení krajského soudu rovněž v celém rozsahu. Na druhé straně z obsahu stížnostní argumentace vyplývá, že se ve skutečnosti stěžovatel domáhá kasační stížností jen přezkoumání a zrušení výroku usnesení krajského soudu č. II., kterým mu byla stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.570 Kč. Je tomu tak proto, že stěžovatel krajskému soudu v podstatě obsáhle vytýká jen to, že na projednávanou věc nesprávně aplikoval ust. § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. namísto ust. § 60 odst. 3 věty první téhož zákona, a že mylně dovedl naplnění podmínek ust. § 62 odst. 4 s. ř. s., či že je v této souvislosti usnesení krajského soudu nepřezkoumatelné, a z jakých důvodů.

Stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá důvody a k nim se vztahující argumenty, které by věcně zpochybňovaly, či popíraly zákonnost výroku usnesení krajského soudu č. I. o zastavení řízení. Jinak řečeno, stěžovatel po obsahové stránce nikterak nenapadá zákonnost výroku o zastavení řízení, ke kterému přistoupil krajský soud výlučně z důvodu zpětvzetí návrhu žalobcem (dne 27. 10. 2014, č.l. 93). Nenapadá (nezpochybňuje) ani naplnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení z titulu zpětvzetí žaloby, jak jsou zakotveny v ust. § 47 písm. a) větě před středníkem s. ř. s., tedy např. zda byla či nebyla žaloba vzata skutečně zpět a zda lze účinky tohoto úkonu přičítat žalobci apod. V tomto směru stěžovatel jen namítá, že mu měl krajský soud nejprve umožnit, aby se vyjádřil k uplatněnému zpětvzetí žaloby a že teprve poté mohl správní soud řízení zastavit. Uvedenou námitkou stěžovatel patrně vytýká krajskému soudu nedodržení postupu podle ust. § 96 odst. 3 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s., které ale na projednávanou věc nedopadá. Je tomu tak proto, že ust. § 96 odst. 3 o. s. ř. o posuzování účinku zpětvzetí žaloby neplatí, dojde-li ke zpětvzetí dříve, než začalo jednání (§ 96 odst. 4 o. s. ř.). V této věci se u krajského soudu žádné jednání vůbec nekonalo (žaloba nebyla přednesena ani přečtena a z tohoto důvodu nezačalo ani jednání ve věci). Proto uvedená námitka žalovaného nemá žádnou relevanci a je neopodstatněná. Obdobně stěžovatel nikterak svou kasační stížností nebrojil proti výroku III. usnesení krajského soudu, který je však také svou povahou rozhodnutím o nákladech řízení.

Jak již bylo tedy shora uvedeno, stěžovatel formálně napadá i výrok usnesení krajského soudu o zastavení řízení, který je důsledkem procesního úkonu žalobce (zpětvzetí žaloby ze dne 27. 10. 2014), ačkoliv ve skutečnosti brojí jen proti výroku o náhradě nákladů řízení. Krajský soud v projednávané věci se zřetelem k jednoznačnému projevu vůle žalobce o zpětvzetí žaloby neměl jinou možnost než v řízení postupovat podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení zastavit. Stěžovatel svou kasační stížností ve skutečnosti ani nechce dosáhnout, aby krajský soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Je tomu tak proto, že s ohledem na kogentnost uvedeného ustanovení soudního řádu správního takový postup není možný. Nikterak také netvrdí, že by mu zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Stěžovatel ve skutečnosti spatřuje újmu jen ve výroku usnesení o nákladech řízení. S ohledem na nepřipustnost kasační stížnosti jen proti výroku o nákladech řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.), musí však napadat i výrok o zastavení řízení. Část kasační stížnosti formálně brojící proti výroku usnesení o zastavení řízení proto působí dojem nutného přívažku, o který stěžovateli ve skutečnosti vůbec nejde a jehož jediným účelem je založit připustnost kasační stížnosti proti výroku o náhradě nákladů řízení. Jediná újma, která mohla být stěžovateli napadeným usnesením způsobena, tedy spočívá v zásahu do jeho majetkové sféry výrokem o náhradě nákladů řízení. K této újmě však není možno přihlížet při posuzování subjektivní připustnosti kasační stížnosti proti výroku usnesení o zastavení řízení. Je tomu tak proto, že placení nákladů řízení stojí vedle hlavního předmětu řízení a je jen jeho odvozeným důsledkem.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto dovozuje, že kasační stížnost stěžovatele v projednávané věci nesměřuje do výroku usnesení krajského soudu o zastavení řízení, ale že je výlučně namířena jen proti části výroku rozhodnutí, a to proti výroku o nákladech řízení (výroku II.), společně se k tomu vztahující stížnostní argumentací.

Taková kasační stížnost ale není podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná.

Nejvyšší správní soud se proto z uvedeného důvodu nepřipustnosti kasační stížnosti již nezabýval stěžovatelem uplatněnými výtkami k postupu krajského soudu před vydáním napadeného usnesení, ani správností vyčíslené výše nákladů řízení žalobce, která byla stěžovateli stanovena k náhradě, ani přezkoumatelností těchto závěrů, nezávisle na tom, zda by byly případně důvodné či nikoliv.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů odmítl kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2014, č. j. 31 A 70/2013 - 103, jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s.].

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu